

paa den Maade, som jeg har sagt, nemlig at den ikke lægger noget som helst Baaud paa den lovgivende Myndighed, hverken paa Hans Majestæt eller paa Rigsdagens Initiativ, men den gjælder indenfor det Omraade, der er den givet som en Regel for Administrationen; det er som f. a. d. a. n. den gjælder, det maade vi vel huske paa. Der som en saadan Bestemmelse skulde opfattes paa den Maade, som Rigsdagsmanden for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har opfattet den paa; da var den et Tillæg til selve Grundloven (Tscherning: Ja). Ja, men det viser netop, hvor reent galt denne Opfattelse er; hvis man antager, at der her skulde være begaaet et Grundlovsbrud. Der har aldeles ikke været Tanke om at give nye Bestemmelser for selve den lovgivende Myndighed, men jeg gjentager det, Bestemmelsen er en Regel for Administrationen. Vi maade bestandig fastholde den lovgivende Magts fulde Frihed og at der, forsaavidt den giver Communer og Andre Rettigheder, kun derved kan paahvile den et moralsk Baaud; men det berører aldeles ikke den hese lovgivende Myndighed; den bliver derved aldeles ubeskaaret, thi Indskrænkninger i og Tillæg til den kunne kun gives ved Grundlovsbestemmelser.

Tscherning: Det er en forunderlig Ting, at det ærede Medlem vil gjøre sig saamegen Umage for at opretholde en Bestemmelse, om hvilken det dog ialtfald er tvivlsomt, om den ikke er farlig. **Monrad:** Det er en gal Opfattelse. Ja, lad være, at det er en gal Opfattelse. — det ærede Medlem er nu saa klog — men saa anerkjend idetmindste Fortjenesten af at gjøre sig Plid for at undgaae Fare. Naar det ærede Medlem siger, at Bestemmelsen Intet betyder, saa opgiv den, thi saa har han jo ikke mindste Grund til at holde paa den. Det ærede Medlem mener, at det er lige gyldigt, enten den staaer der eller ikke, og naar han nu hører, at der er mange Andre, som troe, at der er Fare ved at lade den staae, hvorfor vil han saa opfordre Folk til at krænke os i vor dybeste Overbeviisning for en Ting, som han anseer for en ringe Ting, der Intet betyder. Det ærede Medlem siger, at det er en administrativ Bestemmelse, men det er ikke

Tillæddet, thi det er en almindelig Lovbestemmelse, som gjælder for Alle. Men var det kun en administrativ Bestemmelse, saa var der ogsaa Grund til ikke at give den, thi vi skulde ikke give den Art administrative Bestemmelser, det er netop det, vi ikke skulde gjøre; vi skulde i den Henseende lade Administrationen have fri Raadighed. Naar det ærede Medlem siger, at naar den lovgivende Myndighed har taget sin Beslutning, staaer denne ved Magt, saa er det jo rigtigt, men han forklarer os ikke, hvorledes en Lov med en Bestemmelse som den foreliggende skal kunne opretholdes og den lovgivende Magt i disse Tilfælde kunne tage sin Beslutning i Lovsform. Jeg forstaaer ikke, hvorledes paa een gang denne Lov, med dens 33 ubeskaaren, skal kunne haandhæves, og vi her i Forsamlingen, paa sædvanlig Maade uden andre indskrænkende Betingelser end de almindelige, kunne komme til en Lov om disse Forhold. Naar skal Havneraadet høres? Skal Kongen sende sine Ministre hen at høre Havneraadet, for han giver sin Underkrift? Naar vi her ere blevne enige med Regjeringen om, at en eller anden Indtægt skal vindes for Havneraadet, skal Kongen saa sende sine Ministre til Havneraadet og spørge, hvad dets Mening er derom? Eller mener det ærede Medlem, at denne Forespørgsel skal komme paa en anden Tid? Eller behøves den slet ikke? Behøves den slet ikke, saa siger han dermed, at for denne Lov ved en ny Lov, som forandrer den, er sat ud af Kraft, skulde vi have Lov til at overtræde den; og saa gjælder den ikke for os. Men for hvem gjælder den da? Har Ministeriet Lov til at komme her med saadanne Forslag uden at have hørt Havneraadet, saa behøves slet ikke denne Bestemmelse, thi det kan Ministeriet jo allerede nu; have vi Lov til at udøve vor Forslagsret, uden at der bliver sørget for, at Havneraadet bliver hørt, saa betyder den jo heller ingen Ting for os, saa er den jo aldeles overflødig, og kan nogen Minister, medens denne Lov endnu bestaaer, under sin Ansvarlighed foreslaae Kongen at give sin Underkrift til en Lov, som angaaer de her omtalte Sager, uden at Havneraadet er hørt. **Monrad:** Ja! Naar det kan han; men saa siger jeg, hvor er